

[Steen Folke]

arbejde. Her må det være på sin plads at minde om, at Danmark ikke har taget stilling til indførelsen af atomkraft og altså ikke burde kunne tages til indtægt for den langtidspanlægning, EF har på energiområdet. I realiteten må man nok se i øjnene, at Danmark med sin tilslutning til forskellige af de planer, der ligger, allerede er temmelig kraftigt integreret også i disse planer om udbygning på atomkraftområdet – foreløbig ikke for Danmarks eget vedkommende, men på den måde, at Danmark alligevel er med på en række måder i udbygningen af atomkraftindustri i EF-området.

Jeg bemærkede i øvrigt, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Erik Holst, sænkede stemmen, så det næsten blev uhørligt, da han i forbifarten erkendte, at EF-samarbejdet på energiområdet hovedsagelig drejer sig om netop atomkraft. Jeg ved ikke, om det var i håb om, at denne indrømmelse ikke skulle nå uden for Christiansborgs mure.

Alt i alt er det en ringe trøst for de arbejdsløse og for os andre, at vi i EF-Parlamentets rapport kan læse, at Danmark i dag har opnået – jeg citerer:

»... en grad af international indflydelse, som langt overgår, hvad man kunne have opnået ved en isoleret national optræden«.

Indflydelse – til fordel for hvem? Jeg har tidligere gjort opmærksom på, hvordan dette spørgsmål må analyseres ud fra de klasse-mæssige interesser, som findes i et samfund som det danske. For VS er det vigtigste at bekæmpe de forsøg på forringelse af lønarbejdernes vilkår, som der er så mange eksempler på i disse år. Derfor vil vi også være med til at bekæmpe EF, hvor dets virkninger mærkes, altså selvsagt også – og først og fremmest – i Danmark. Med den række af områder, hvor EF udøver indflydelse, er det klart, at EF er internationalt samarbejde på kapitalens, og ikke mindst storkapitalens, betingelser. Den eneste effektive modstand herimod, det eneste effektive modtræk hertil, er internationalt samarbejde på lønarbejdernes betingelser. Men det er en helt anden historie.

Fiskeriministeren (Svend Jakobsen):

Der har af flere ordførere været inddraget fiskeripolitiske emner i denne debat. Det finder jeg meget naturligt, ikke mindst fordi vi

her står med en uafklaret situation på et for Danmark meget vigtigt område, og samtidig står vi umiddelbart foran nye vigtige forhandlinger.

Det har jo vist sig, at det var meget lettere at træffe den formelle afgørelse om udvidelse af fiskerizonerne, end det har været at få etableret et sæt af spilleregler, der gør, at vore fiskerierhverv har klare linjer at arbejde ud fra. Det gælder ikke bare i EF, det gælder også i forholdet mellem EF og omverdenen, og jeg kan tilføje: det gælder også i relationerne imellem andre lande.

På mandag genoptager vi det Rådsmøde, der blev afbrudt den 8. december. Jeg kan oplyse folketinget om, at der har været stærk aktivitet siden da, og at denne aktivitet giver håb om, at der vil kunne nås resultater på det forestående fortsatte Rådsmøde.

Danmark har arbejdet og vil fortsat arbejde ihærdigt for at nå en Fællesskabsløsning på fiskeripolitikens område. Det skal nødvendigvis være en Fællesskabspolitik, der bygger på den forudsætning, som også hr. Arne Christiansen var inde på, nemlig den fri og lige adgang til vore farvande. Undtagelsen fra denne hovedregel er de zoner på henholdsvis 6 og 12 sømil, som allerede indgår i tiltrædelsesakten.

Hr. Stetter rejste spørgsmålet omkring de kontrolforanstaltninger, som skal gennemføres. Jeg skal ikke gå i detaljer med dette spørgsmål, men jeg erkender, at det er et meget vigtigt spørgsmål i de forslag, der ligger fra Kommissionens side. Specielt på dette område, omkring kontrollen, har der ikke været særlige divergenser i de hidtidige drøftelser. Hvis vi tager udgangspunkt i disse forslag, så vil det være sådan, at kontrollen med fiskeriet i EF-farvandene, også når der er opnået en intern fiskerierordning, vil påhvile den enkelte medlemsstat inden for de farvande, der hører under dens jurisdiktion. Kontrollen skal imidlertid udføres efter Fællesskabsregler, der skal sikre, dels at den er effektiv, dels at den ikke fører til overdreven indblanding i normal fiskeriaktivitet, og endelig at den hverken i form eller substans er diskriminatorisk. Og det er forudsat, at Fællesskabet kan fastsætte regler, der sikrer, at udførelsen overholder disse mål.

Jeg vil godt tilføje, at det vil koste en pris – også for Danmark – at opnå en Fællesskabsløsning, en pris, som vi skal betale i